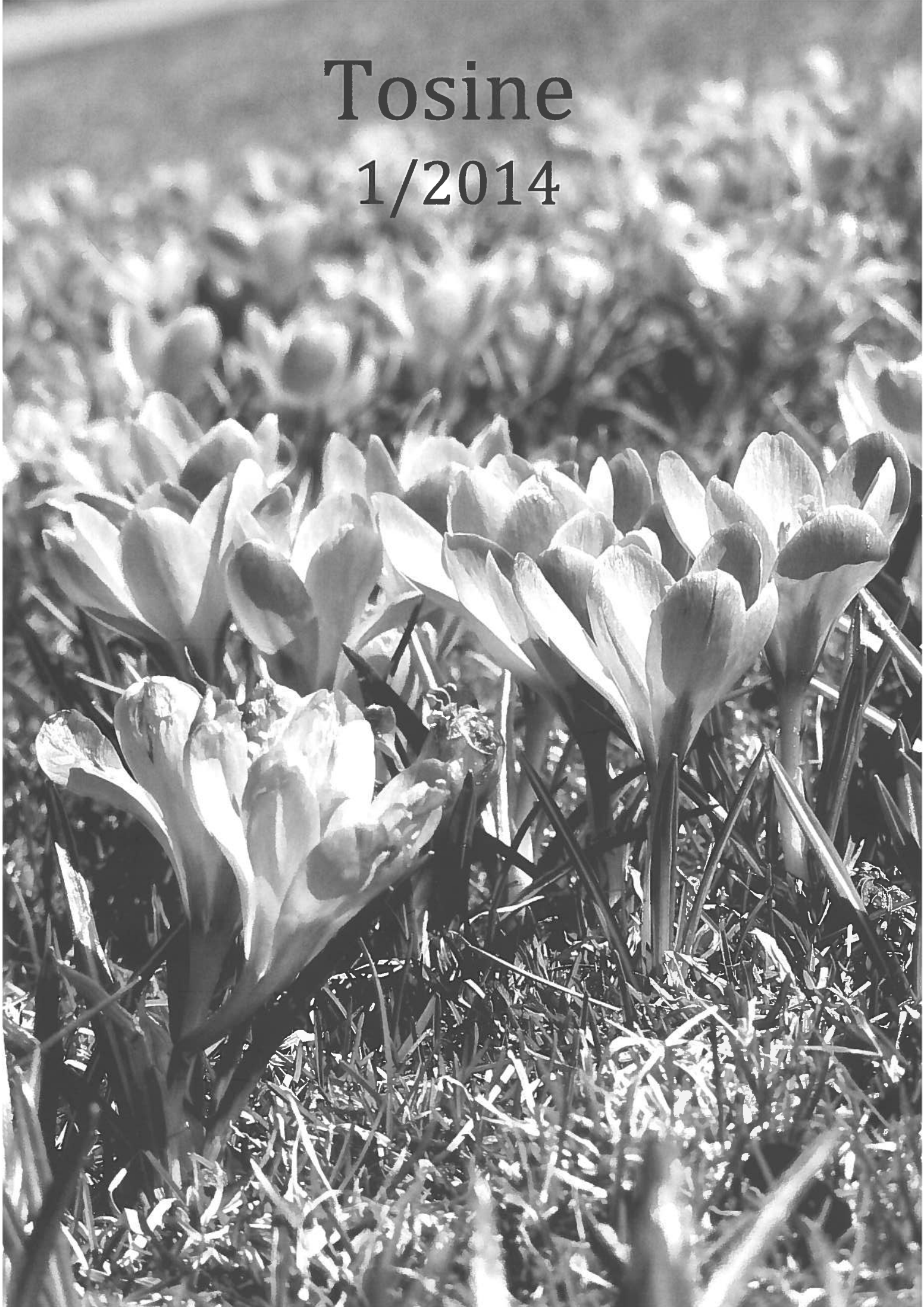

Tosine

1/2014

Puheenjohtajan palsta	4
Hol-palsta	5
Sektorikuulumisia	6
Happenings from the International Sector	8
PANEMISEN MENINKIÄ!	10
CIMO-harjoittelijana Moskovassa	13
Tosine maistaa vol. 3	17
Pasi vastaa	22
Etnografinen kenttätutkimus feminiinisestä saunavuorovaikutuksesta	23
Virkavallan jännittävät arkkitehtoniset ratkaisut	25
Hajanaisia havaintoja	
Kevätseminaarimatkasta	28
Yhteiskunnan näkemys hist. opiskelijasta	30
Tulevaisuustesti	33

Haluatko...

- ... kirjailijaksi?
- ... kustannustoimittajaksi?
- ... muusaksi?

Tule mukaan toimintaan!
Lähetä käsikirjoitus tai kirjaidea.

jyy.fi/kampuskustannus
kampuskustannus@jyy.fi

KAMPUS **JK** KUSTANNUS

TOSINE
1/2014

Jyväskylän yliopiston
historianopiskelijain
ainejärjestölehti

Päätoimittaja & Taitto:
Satu Savolainen

Tosine-lehden toimitus:
Riikka Muhonen
Nooa Nykänen
Pekka Pietilä
Taneli Tenhu
Mikko Halkiranta
Sonja Kuvaja
Maiju Hirvonen
Pasi Somero
Emilia Lakka
Ville Puumala

Lisäksi kuvia lehteen
toimittivat:
Taru Norrena
Anniina Väisänen
Lauri Niemistö
Maija Kokko

Kansi:
Kirkkopuisto,
Jyväskylä
(S.S.)

Painos:
110
Jyväskylän yliopistopaino
2014

Nostalgiaa ja Murphyn laki

Pohdin kauan taittamisen ohessa mitä sanoa pääkirjoituksessa teille tosinisteille, kunnes koneen kaaduttua kolmatta kertaa tunnin sisällä mieleeni juontui opus, jonka sain (osuvasti) 13. syntymäpäivänäni lahjaksi eräältä ystävältäni. Kirja käsitteli Murphyn lakia kutakuinkin jokaiselta (pseudo)tieteelliseltä kannalta ja tuli viimeisellä sivullaan hyvin lohduttomasti siihen tulokseen, että onnettomuus sanan jokaisessa merkityksessä on aina väistämätön, kossahdaa se sitten omalle kohdalle tai naapuriin. Onnettomuuksilta ei näin ollen voi välttyä, mutta on mahdollista minimoida se riski, että ne sattuvat omalle kohdalle.

Koska minulla on erinomaista ensikäden kokemusta siitä, mitä ei kannata tehdä, tahdonkin nyt jakaa teille näin kesätyösesongin alkaessa muutaman vinkin työpaikalla suoritettavaan riskintorjuntaan, jotta välttytte pahimmilta töppäyksiltä. Tässä muutama jippo, jotka opin museolla työskennellessäni jokunen kesä sitten:

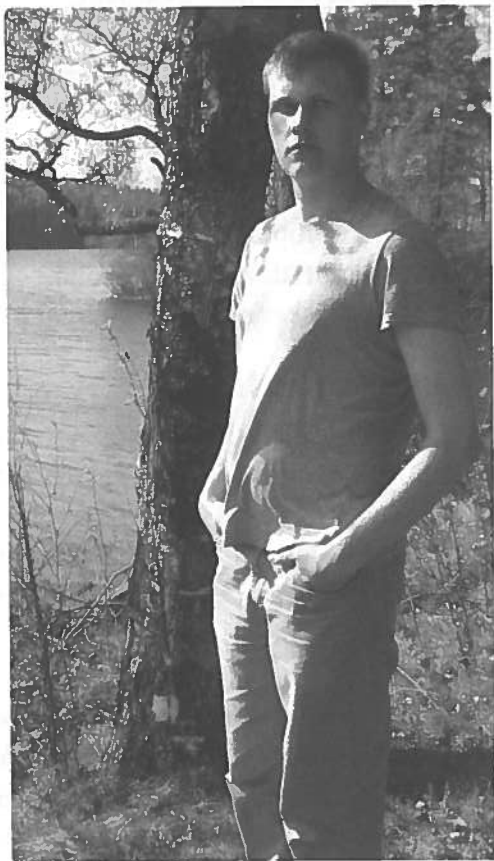
1. Kun näyttelyn avajaispäivänä pomo lähettää sinut äkkiä hakemaan jotakin painavaa pitämään ovea auki vieraille, älä juokse sisälle ja nappaa ensimmäistä vastaan tulevaa murikkaa. Se voi yllättäen olla useamman tuhannen euron arvoinen möhkäle, jonka ensimmäinen sisään tuleva geologi tunnistaa ja olet yllättäen juhlan alkukevennys.
2. Kun sinulta kysytään voidaanko työhuoneeseesi varastoida kasa tunnistamattomia kiviä, kunnes Geologinen tutkimuskeskus kerkeää ne tunnistamaan, vastaa napakalla ja kuuluvalla äänellä EI. Näin et tule istuneeksi koko kesää uraaninäytteiden kanssa samassa kopissa.
3. Kun löydät varastoa siivotessa laatikon, jossa lukee "dynamiittia" niin sitä EI ravistella! Ei vaikka kuinka ajattelet, että tyhjähan se on. Se ei meinaan ole. Ja sitten tulee pommiryhmä.
4. Jos kuitenkin onnistut tekemään kaiken tämän ja sinulle jostain syystä silti soitetaan ja tarjotaan uudelleen kesäksi töitä, laske pikaisesti eloonjäämismahdollisuutesi, ja vastaa kaikesta huolimatta kyllä.

Elämästä (ja kesätöistä) voi
selvitä hengissä!

Satu Savolainen
Päätoimittaja

Puheenjohtajalta

kevään aktiivisessa toiminnassa heti tammikuusta lähtien.

Uudet tuulet ovat puhalleleet myös monilla Tosineen sektoreista. Kevätsiivouksen ovat kokeneet muun muassa ainejärjestömme verkkosivut, jotka pitkän horroselonsa jälkeen ovat uudistuneet vilkkaasti päivittyväksi ja monipuoliseksi tiedotuskanavaksi perinteisen sähköpostilistan ja Facebook-ryhmän rinnalle. Uusia toimintamalleja on lähdetty hakemaan myös talussektorin puolella, jossa Tosineen rahastointimenetelmille ja viime vuosina lisääntyneelle sponsoriyhteistyölle ollaan toimikunnan voimin kaavailemassa pitkän aikavälin suunnitelmallisuutta. Samalla muihinkin yhdistysasioiden perusrakenteisiin on hallituksen osalta kiinnitetty huomiota, tavoitteena järjestää Tosineen toiminta terveelle pohjalle – huomioiden nykyjäsenistön toiveet ja mielitymykset, mutta samalla hyödyntäen entisten ikäpolvien hyviä käytänteitä ja viisautta. Ainejärjestössäkkin alaamme kuuluva taaksepäin katsominen ja menneestä oppiminen on tarpeen, vaikka sieltä saatava opin arvo onkin ennen kaikkea sen soveltamisessa nykytilanteeseen. Kevätkauden kalenteriin vilkaisten ja nettisivujen kuvagallerioita katsellen voi todeta tässä toistaiseksi onnistutun. Tähtäimet ensi syksyyn asetettakoon vieläkin korkeammalle!

Jäätelöntäyteistä kesää ja karpäspaperia koko jäsenistölle toivottaen,

**Nooa Nykänen
Tosineen PJ 2014**

Tosine sai viime syksyn vuosikouksessaan hyväksyttyä pitkään valmistellut sääntöuudistuksensa. Käytännöllisesti katsoen keskeisimpiä muutoksia vanhaan verrattuna ovat yhdistyksen tilikauden muuttuminen kalenterivuoden mukaiseksi sekä kahden vuosikokouksen malliin siirtyminen. Vuoden 2014 hallitukselle tämä tarkoitti pestien jakamista jo hyvissä ajoin ennen vuodenvaihteessa tapahtunutta vallansiirtoa ja sitä myöten kaivattua valmistelu-aikaa hallituskauden toiminnan suunnittelulle. Hyvät lähtökohdat ja aikatauluvara alkuvuodesta ovatkin näkyneet

Luonnetta vastaan?

"Tämä henkilökohtaisen elämän piirre onkin mielenkiintoisessa ristiriidassa historian opiskelun ja sen kautta ammattimaistumisen kanssa. Kohtaamme, usein myös tarkoituksella haemme, juuri näitä huonoja kokemuksia tai tapahtumia niiden ollessa yleensä seikkoja jotka kirjataan kuitenkin muistiin - -"

Lukaisin viimesykyisen kirjoitukseni tälle palstalle lävitse ja totesin uineeni sen kanssa melko syvissä vesissä. Olisinko oppinut tästä jotain? Yrittänyt laatia jotenkin simppelimmän tekstinpätkän? Tuskinpa vain. Olen ilmeisesti itseilmaisuni vankina edelleen. Tästä päästäänkin mukavasti tämän lehden teemaan siitä, oliko kaikki ennen paremmin. Koska en ole hallinnollisten tapojen tai järjestötoiminnan historian minkään sortinen ekspertti, pidän tämänkin tekstin mahdollisimman lähellä ihmisen omaa kokemusmaailmaa. Jokainen joka on jättänyt kandin jälkeen maturiteetin roikkumaan ja palaa työnsä äärelle vaikka vuodenkin päästä, muistaakseen tarkemmin mistä se tulikaan tehty, voi varmasti olla kanssani samaa mieltä siitä että omassa yliopistotyöskentelyssään kaikki ei todellakaan ollut ennen paremmin. Tuo ensimmäinen opinnäyte vaikuttaa kamalalta raakileelta josta löytää korjattavaa jälkikäteen lähes koko työn mitalta.

Sama pätee jollain tavalla henkilökohtaisessa elämässä moniin muihinkin asioihin. Vanhoja aikoja muistellaan välillä lämmöllä mutta kun

niiden kanssa joutuu vastatusten, kun oikeasti todella muistaa millaista aiemmin oli ja mitä silloin itse teki ja ajatteli, useimmille tulee vähän kiusallinen olo, jonka jälkeen huokaistaan hiljaksiin ja todetaan että hyvä että ainakin tuo asia on jo takana päin. Aika kultaa muistot, väittävät, ja tämä tuntuu olevan ihmismielen perusominaisuuksia. "Silloin kun minä olin nuori", tai "ei ainakaan meidän aikana" ovat vakiolauseita niin omilla vanhemmilla kuin vanhemmilla opiskelijoillakin.

Omia menneitä kokemuksia tarkemmin muistelllessani olen tullut siihen lopputulokseen että tässä ilmiössä on kyse ihmismielen yhdestä fundamentaalisimmista puolustusmekanismeista. Ihmiset jaksavat jatkaa eteenpäin koska aiomme ovat paljon alttiimmat unohtamaan pahat kokemukset ja tunnetilat. Ajattele jos hyvien muistojen sijasta mielesi täytyisi aina jonkin paikan nähdessäsi kaikesta siitä huonosta jota siellä on tapahtunut, eikä siitä yhdestä hyvästä hetkestä. Esimerkki on tietysti todella yksinkertaistettu mutta ymmärtänette idean. Uskallankin melkein väittää että tämä muistamiseen liittyvä positiivinen logiikka on yksi olen-

naisimpia syitä siihen miksi emme ole epätoivoisia jatkuvasti.

Tämä henkilökohtaisen elämän piirre onkin mielenkiintoisessa ristiriidassa historian opiskelun ja sen kautta ammattimaistumisen kanssa. Kohtaamme, usein myös tarkoituksella haemme, juuri näitä huonoja kokemuksia tai tapahtumia niiden ollessa yleensä seikkoja jotka kirjataan kuitenkin muistiin (oletettavasti että niitä ei unohdettaisi vaan että niistä voitaisiin oppia). Tämä aiheuttaa tyypillisimmillään reipasta kynnistymistä ja kuivakkaan ironian sävyttämää tapaa käsitellä asioita historioitsijoiden keskuudessa. Työkseen unohtamatta oleminen voi välillä sotia siis katsantoni mukaan koko ihmisen perusluonnetta vastaan.

Mitään järkevää ratkaisua tämän tyylisiin ongelmiin ei allekirjoittaneella ole tarjota. Ei edes parempia toimintatapoja, vaikeuden piilissä psyykeen rakenteissa. Myös aasinsilta, jolla liittäisin tämänkertaisen pohdintani Historian Opiskelijain Liittoon tai sen tarkoitukseen, ei nyt tule ensimmäisenä mieleen. Toisaalta, aiheen ollessa,

ainakin itseni mielestä, melko universaali, luo se kaupunki- tai maarajoista piittaamatta jonkinlaista yhtenäistä ajattelumallia ja ehken huumoriakin ammattikuntamme sisällä. Huumori lienee kuitenkin parhaita tapoja vältellä kyynistymistä.

Pekka Pietilä

Hol-vastaava ja yhteisymmärryksen vaeltava saarnasmunkki

SEKTORIKUULUMISIA

KOPO/SOPO

Sektorilla on viime aikoina työllistänyt kaksi uutta ja kokeilussa olevaa toimintamuotoa. Ensimmäinen on kopo-sopoblogi, jota olen päivitellyt aina kun mieleen on tullut jokin olennainen opiskelijoita mahdollisesti kiinnostava ja hyödyttävä aihe. Uusia aiheita otetaan mielellään vastaan, jos jokin vaivaa niin heitä kysymyksellä! Toinen ajansyöjä on viime viikoina ollut Tosineen valitussauna, jonne tosin tit on kutsuttu antamaan palautetta kuluneesta vuodesta rennon hengailamisen ja saunomisen ohessa. Tavoitteena olisi saada luotua Tosineelle uudenlaista palautteenantokulttuuria, juuri missään ainejärjestössä palautteenanto ei ole niin vähäistä kuin Tosineella. Eli tiedottamiseen ja palautteenantoon olen pyrkinyt panostamaan, ja samoissa asioissa fokus pysyy todennäköisesti myös loppukauden!

LIIKUNTA

Liikuntasektorin pääpaino on keväällä ollut viikovuorojen pyörittämisessä. Vuoroilla on käynyt vaihtelevasti porukkaa, mutta etenkin lentopallo on ollut suosittua. Keväällä mahdollisesti järjestetään jotain pienimuotoista tapahtumaa. Valiokunnassa puheenaiheina on ollut kaupungin säästötoimien vaikutus opiskelijoiden liikuntamahdollisuuksiin sekä oll jäsenyyden jatkaminen. (niissä huimassa yhdessä kokouksessa, jossa oon käynyt). Kevät huipentuu Liikuntasektorin osalta perinteiseen liikuntavuoroilijoiden päätös saunailtaan ke 28.5. Opinkiven saunalla.

TIEDOTUS

Tiedotussektorilla on tänä keväänä tapahtunut ainakin sellainen ihme, että Tosine on saanut uudet nettisivut - tuskin olette allekirjoittaneen spämmäilyltä onnistuneet välttymään. Helppokäyttöisyytensä ansiosta uusia sivuja tullaan päivittelemään entistä aktiivisemmin ja tapahtumakuvien lisäksi nettisivuille lisäällään kaikki kokouspöytäkirjat ja Tosine-lehdet. Tämän tekstin tullessa ulos painosta, on myös todennäköisesti päätetty jonkinlaiset yleiset linjaukset siitä, minkälaisia juttuja sähköpostilistalla ja fb-ryhmässä tulevaisuudessa julkaistaan.

TALOUS

Tosineen taloussektorilla pyyhkii entisenlaisesti. Jokakeväinen sponsorimetsästys on tuottanut tyydyttävän tuloksen, joskin me täällä Tosineessa emme ole koskaan tyytyväisiä vaan haluamme aina lisää ihanaa rahaa. Ihanaa rahaa. Ihanaa rahaa. Ihanaa rahaa jne. Tuliko selväksi? Tosineen jäsenrekisteriä päivitellään vastaamaan nykypäivän haasteita ja normeja. Työn odotetaan valmistuvan kesällä, jähka allekirjoittaneen herran kirstunvartijan seminaarityö, ihan oikea työ ja muut kevään opiskelukiireet antavat myöten.

KULTTUURI

Entisen kulttuuri- ja urheiluministeri Paavo Arhinmäen saappaiden jälkiä seuraten Tosineen kulttuurisektori on keskittynyt siihen minkä parhaiten taitaa, eli tyhjäntoimittamiseen ja paheksuttavaan julkiseen örvellykseen. Sektori kamppailee vakavien itsetuntokysymysten kanssa, kyseenalaistaen toisinaan kokonaan olemassaolonsa mielekkyyden toimiessaan tiedottajan ja tapahtumavastaavien väliin jääneellä ahtaalla ei-kenenkään-maalla.

Tosineen erinäisten kasaan kuivuneiden kulttuuririentojen joukossa kruununjalokivistä kirkkaimmaksi nousi panimovierailu Panimo Hiiden tiloihin Palokassa jonne saatiin kokonaista neljä osallistujaa. Tästä uroteosta kerrotaan tässä lehdessä toisaalla. Ensi lukuvuodeksi kaavailtuja projekteja ovat museovierailu toistaiseksi itsellenikin mysteerinä säilyneeseen matkakohteeseen ja Tosineen olut-ilta vol. 2 jonka kunnianhimoinen tavoite on rikkoa aiempi ennätys, viiden osallistujan haamuraja.

LEHTI

Kuten havaita saattaa, kevään lehti on saatu valmiiksi ja vieläpä suhteellisen hyvässä aikataulussa. Kiitän vielä kirjoittajia ja muita lehden tekoon innostuneita tahoja ja toivon, että porukka lähtisi mukaan syksynkin lehden toteuttamiseen. Olemme pienentäneet painosmäärää 110 kappaleeseen. Edellistä painosta jäi sen verran yli, että katsoimme tämän järkeväksi.

Happenings from the International Sector

The international sector at Tosine is doing well and surviving the challenges Hela has faced in the past few years after an anticipated downturn in the amount of incoming exchange students. The interdisciplinary programme combining history and ethnology offered by the department has stimulated interest not only among our own exchange students but also those doing their exchange through other departments. Still, there's always room for improvement, which could, in my opinion, be achieved through offering even more courses in English that could be taken by Finnish and exchange students alike. This would both widen the selection of courses available to our exchange students and give Finnish students an opportunity to use their language skills and get international contacts.

The international sector is one where much depends on the activeness and imagination of the international coordinator. In the past few years, international coordinators have come up with different ideas to spice up the international sector and make our department a welcoming place for those coming from abroad. Despite its short history so far, Suomi-ilta has become somewhat of a tradition. Plans are already being made to organize the next one in the autumn.

The Student Union is always encouraging subject organizations to strive for perfection. JYY

subcommittees are the place where people interested in the wellbeing of students come together and discuss important issues. It has been delightful to notice that there's an active group of students from our department participating in the meetings and activities of the SIA (Subcommittee of International Affairs), currently led by our very own ex-international coordinator Aapo Pöyhönen.

This spring, one of the main goals of the subcommittee has been to generate fresh ideas and create cooperation between subject organizations in the international sector. In Tosine, these connections were put to use in the beginning of March when "Meet&Mingle – International Get-Together" was organized together with Nefa and Puolue. All in all, the event was a huge success bringing together over fifty participants representing thirteen different nationalities to share cultural experiences and enjoy freshly cooked food. The programme consisted of ice-breaking conversations and speed-dating. The food was inspired by both Finnish and international flavors, drawing additional influence from the successes of the Suomi-ilta concept. A welcoming drink was offered to the participants and even if the event was not advertised as a non-alcoholic one, the nature of the event kept drinking at a minimum. Positive feedback has encouraged us organizers to continue our collaboration.

Participants of the Suomi-ilta.

As the spring semester comes to an end, so does the exchange of this semester's international students. After vappu preparations will be made in student apartments all over Jyväskylä to return home and continue life one huge experience richer. As international coordinator, I wish them luck!

As for Finnish students interested in getting international contacts and new exciting experiences here in Jyväskylä, here's my top tips: 1)

apply to become an international tutor, 2) come to SIA meetings (it's THE place to meet Finns interested in international affairs) and 3) Café Lingua, EOTO, ESN-parties, events organized by the SIA... The opportunities are there, take them!

Emilia Lakka

PANEMISEN MEININKIÄ!

Tosineen panimovierailu

26.3.2014

Oletko kyllästynyt iänikuiseen pussikaljaan ja lauantaisin saunan lauteilla kanssasi hi-koilevaan peltitölkkiin täynnä väljähtynyttä, mitänsanomatonta litkua? Kaipaatko vaihtelua tilatessasi terassilla jälleen kerran yhden krapulaurealta vaikuttavalla nesteellä täytetyn lasillisen? Janoavatko makunystyysi vaihtelua ja uusia haasteita?

Kuulin joskus vanhemmalta herrasmieheltä huoltoaseman nurkkapöydässä seuraavan viisauden, joka on mielestäni osoittautunut melko paikkansapitäväksi: "Olut on kuin ihminen, huonolla panolla ja välinpitämättömällä kohtelulla siitä tulee vain kitkerä ja hapan kun taas rakkaudesta ja huolenpitoa osakseen saanut ohrapirtelö on mitä parhaita ja nautittavinta seuraa". Liian moni kuluttaja tyytyykin kaupan hyllyillä väijyvään latteaan massalaageriin, joka kyllä ajaa asiansa halpana humalajuomana mutta ei tämän lisäksi sitten tarjoakaan juuri muuta elämystä. Kansainvälinen innostus ja kiinnostus hyvään olueen on kuitenkin kasvanut ja rantautunut viime vuosina toden teolla myös kylmään

Pohjolaan ja 2013 se saavutti vankan jalansijan myös Jyväskylässä. Palokan Heinämäellä ovensa avannut Mika Silajärven ja Tatu Hiitolan yhteistyön hedelmä Panimo Hiisi on omalta osaltaan tuonut helpotusta niille jotka etsivät vaihtoehtoa sapellivaakunoiden ja mesikämmenten koristamien tölkkirivien tympeälle monologille. Pakkohan siellä oli vieraila!

Alustavassa gallupissa tosinistit näyttivät ottaneen idean omakseen ja innostus oli miellyttävän korkealla varsinkin rumemman sukupuolen keskuudessa. Aiemmin JYY:n kulttuurivaliokunnan järjestämän vastaavan panimovierailun

osallistujien yläraja oli 20 oluenystävää ja vai-kutti siltä että katto saataisiin kurottua kiinni myös historian opiskelijoiden omin voimin. Kuitenkin mitä lähemmäksi varsinaista vierailupäivää tultiin, sitä harvemmaksi joukko supistui. Puumerkkinsä listaan rustanneista puolet karsiintui omatoimisesti pois ja sietämätöntä kestävyysvajetta oli paikattava Nefan avulla. Kiitettävällä ennakoilmoittautumisinnollaan etnologit näyttivät pelastaneen päivän ja vierailu saatiin toteutettua.

Maaliskuisen illan hiljalleen viiletessä ja tummuessa paljastui että riemu oli kuitenkin ennenaikaista. Kauan ja hartaasti odotetut vahvistukset eivät koskaan saapuneet Palokkaan syystä joka edelleenkin on säilynyt mysteerinä. Tosinistien joukosta ilmeisesti kaikkein janoisin, jäljelle jäänyt ja ainoina kynnelte kyennyt neljän miehen iskuryhmämme sai luvan selvittää vierailusta yksinään.

Illan toisen isännän ominaisuudessa meidät otti vastaan panimon troikan tuorein jäsen Mikko Mäkelä, toisen perustajan Mika Silajärven liittyessä pian joukkoon esittelemään isällisellä ylpeydellä panimon nurkkia lattiasta kattoon.

Tehdasalueelle vanhaan lastaushuoneeseen ja autotalliin pykätty panimo oli jotain kemianteh-taan ja meijerin väliltä. Ahtaassa hallissa kiiltävät metalliset käymisastiat ja nurkassa tiskialtaan vieressä täyttämistä odottavat pullola-vojen tornit paljastivat tarvitun käsityön määrän oluiden saattamiseksi kaupan hyllyille. Silajärvi vitsailikin oluen valmistamisen olevan 90 prosenttia siivoamista sekä kuuraamista ja 10 prosenttia paperitöitä. Itse oluen valmistukseen

käytetyn ajan vähyys romauttaa yleensä koti-keittäjän haaveet omasta panimosta ja palauttaa haaveilijan maan pinnalle varmemman elannon ja leivän pariin. Moisen uurastuksen tajuaminen saa pakostakin antamaan aiempaa enemmän arvoa lasissa läikkyvälle iloliemelle.

Viime vierailuni jälkeen Hiiden tilat olivat käyneet ahtaammiksi juuri saapuneen uuden käymi-sastiatrion vuoksi. (Pienenä näpättyksenä seuraavalle tutustumiskierrokselle haikaileville todettakoon että panimon toiminnan laajentuessa seuraavalla kerralla mukaan ei mahtune viittä vierailijaa enempää. Tämä oli siis viimeinen tilaisuus vieraila oluen alkulähteillä tosinistiseu-

"Harvoin on saanut kurkkuunsa kaataa mitään yhtä hyvää."

rassa väljästi ja ilmapasti.)

Panimon ja sen välineistön esittelyn lomassa tarjotut maistiaiset edustivat kattavasti Hiiden oluttarjontaa. Parempiin suihin katosivat niin herkullinen humalapommi IPA Raivoava rakki, nyt kovin trendikäs Amerikan laina steam beer Harjun höyry kuin myös lakritsinen milkstout Kyyttö. Uunituore, parhaimmassa iässään tarjoiltu olut oli hiuksia nostattava kokemus ja pyyhki lattiaa kaupan hyllyillä pölyttyneillä sisaruksillaan. Viimeistään tämän maun pitäisi riittää perusteluksi lopettaa Arkadianmäen harjoittaman ajojahti ja suomalaisten pienpanimoiden vainoaminen. Harvoin on saanut kurkkuunsa kaataa mitään yhtä hyvää.

Itse oluen valmistamisen lisäksi panimon miehillä riitti sanottavaa myös suomalaisesta olut-kulttuurista ja markettien tarjonnasta. Paitsi että teollinen olut on usein laiskasti tehtyä, sen makua on myös tarkoituksellisesti peitelty. Suurten panimoiden oluiden suuri hiilidioksidipitoisuus sekä kehotukset nauttia olut jääkylmänä ovat osin yrityksiä peittää itse tuotteen maku tai pikemminkin sen puute. "Tässä tullaan justinsa siihen miksi mahdollisimman kylmänä moni iso panimo saattaa suositella oluensa tuolla ravinto-lassa nautittavaksi, toki se ei maistu miltään mutta sitä on helppo juoda ja sillä pääsee no-

peasti känniin”, Mäkelä summasi ”Taas päästään siihen alkoholin tuotantoon vastaan oluen tekeminen”. ”Oluen lämpötilahan on jokaisen ma-kuasia, toinen tykkää lämpimämmästä toinen kylmemmästä. Kuitenkin jos kehuskelee olevansa olutharrastaja mutta nauttii oluensa aina jää-kylmänä suoraan pullonsuusta niin minulla ei riitä juurikaan arvostusta sellaisen olutharrastajan sanomisille”, Silajärvi vielä totesi lasista hörpätessään.

Illan päätteeksi panimolta poistuttaessa matkavääksi kouraan iskettiin vielä etiketittömät ”pi-

meät pullot” kotona nautittaviksi ja saatesanoiksi kehoitettiin tekemään käytännön kenttätöitä suomalaisten pienyrittäjien toimeentulon ja paremman oluen turvaamiseksi. Jos silloin tällöin kaupasta tarttuisi mukaan isojen nimien lisäksi myös Hiiden poikien panemia oluita, saataisiin jyvaskyläläisen pienpanimon ja oman kylän lähioluen tarinaa jatkettua myös tulevaisuudessa. Support your local brewery!

Taneli Tenhu

Kuusi työntäyteistä kuukautta Venäjän vauhdikkaassa pääkaupungissa pitivät sisällään pitkiä ja mielenkiintoisia duunipäiviä, paljon uusia suomalaisia ja venäläisiä ystäviä sekä jos jonkinlaisia kulttuuririentoja.

Idea uudesta ulkomaan keikasta oli itänyt mielessä jo Jaroslavlissa vuonna 2009-2010 vietetyn vaihtovuoden jälkeen. Kun sain historian gradu-ni pakettiin keväällä 2013, oli aika etsiä elämään uusia haasteita ja työharjoittelu ulkomailla tuntui luontevalta vaihtoehdolta kaukokaipuun tyydyttämiseksi. Koska halusin mahdollisimman mielenkiintoiseen duuniin mahdollisimman pitkäksi aikaa ja mahdollisimman hyvällä apurahalla, CIMO-apurahan hakeminen tuntui hyvältä idealta.

Näiden apurahojen hakuaika on kahdesti vuodessa: syksyisin ja keväisin. Molemmissa haussa jaossa on apurahoja ns. organisaatio-ohjelmien kautta puolivuotiseen harjoitteluun Suomen suurlähetystöissä, kulttuu-

ri-instituuteissa, ulkosuomalaisissa sanomalehdissä, UNDP:llä ja esimerkiksi suomalaisten yritysten vientiä edistävässä FinPro-toimistoissa. Lisäksi tarjolla on lyhyempiä harjoittelukausia ns. maaohjelmien puitteissa, jolloin harjoittelu-paikka järjestyy paikallisista yrityksistä tai järjestöistä ympäri maailmaa. (Tietoa paikoista, hauista ja hakijamäärästä löytyy osoitteesta cimo.fi/ohjelmat/kansainvalinen_harjoittelu)

Hakijamäärät CIMO-harjoitteluihin ovat keskimäärin pelottavan suuria. Erityisesti englanninkielisissä maissa sijaitseviin paikkoihin on yleensä kymmeniä hakijoita. Niinpä harjoittelu-paikkaa hakiessa kannattaa joko olla sinnikäs ja valmistautua tarvittaessa hakemaan useampana vuotena peräkkäin, tai osata sujuvasti jotain harvinaista kieltä. Ilmeisesti tässä(kin) yhteydessä myös venäjä lasketaan harvinaiseksi kieleksi, koska Moskovon suurlähetystön hyvää venäjänkielen taitoa vaatineeseen paikkaan hakijoita oli ruhtinaalliset kuusi. Olin näistä kuudesta yritteliästä ainoa haastateltu. Niinpä kauniina toukokuuisena päivänä ulkoministeriössä pidetyn

työhaastattelun jälkeen istuin Helsingin tuomiokirkon portailla iso infopaketti kainalossa ja virnistelin: Moskovan keikka oli tosiasia!

Käytännön asiat hoituivat kesän aikana jotenkuten. Viisumi ja vastaavat dokumentit järjestysivät suhteellisen sujuvasti ulkoministeriön kautta, mutta asunnon hankkiminen Suomesta käsin oli melkoinen projekti. Moskova yksi maailman kalleimmista kaupungeista, joten päädyin lopulta maksamaan huoneesta keskustan tuntumassa sijainneessa heikkokuntoisessa neuvostokaksiossa 570 euroa kuukaudessa. Ja tämä oli varsin normaali hintataso. Tosin asuntoasiat olivat koko puolivuotisen ajan suuri murheenkryyni ja yksi suurimmista syistä siihen, että palasin kotimaahan heti harjoittelun päätyttyä. Ensimmäisessä kämpässä ärsytti heikon hinta-laatusuhteen lisäksi täysin seinähulluksi osoittautunut kämppis, joten reilun kolmen kuukauden jälkeen muutin sieltä lähetystön järjestämään asuntolahuoneeseen etsimään rauhaa ja hiljaisuutta. Siellä asuminen oli halpaa, mutta keittiö piti jakaa yhdessä viidenkymmenen muun tyypin kanssa, osa huoneista kärsi massiivisista torakkainvasioista ja puitteet olivat muutenkin jokseenkin karut. Eivätkä kotiintuloajatkaan viimeiset seitsemän vuotta omillaan asunutta henkilöä riemasuttaneet: asuntolan ovet lukittiin joka yö yhdeltä ja tämän jälkeen sisään ei päässyt ennen aamukuutta. Ja kun sitten muutaman kuukauden päästä samaan huoneeseen kanssani majoitettiin täysin yllättäen työharjoitteluaan Moskovassa suorittanut tsekkityttö, päätin taas välttää klaustrofobiaa ja vaihtaa osoitetta. Viimeisen kuukauden asustelinkin sitten kavereiden nurkissa ja erään diplomaatin talovahtina ja muissa hämärissä paikoissa. Moskovan asuntomarkkinat eivät sovi heikkohermoisille tai nirppanokkaisille!

Sen sijaan kaikki muu Moskovassa oli mukavaa. Työni suurlähetystöllä oli mielenkiintoista ja vaihtelevaa. Tein mm. paljon viestintäpuolen hommia vastaten esimerkiksi lähetystön viestinnästä sosiaalisessa mediassa ja verkkosivujen päivittämisestä. Kirjoittelin artikkeleita lähetystön toiminnasta ja nappailin valokuvia niin arjesta kuin juhlastakin. Osallistuin myös lähetystöllä järjestettyjen tapahtumien järjeste-

lyihin ja itse tilaisuuksiin. Nämä tapahtumat olivat moninaisia: klassisen musiikin konserteista lehdistötilaisuuksiin, juhlaan itsenäisyyspäivän vastaanottoon ja monenlaisiin Suomi-promootio-tilaisuuksiin. Sain myös kirjoittaa kaksi raporttia, joista toinen käsitteli Venäjän kaukoidän tulevaisuudennäkymiä erityisesti energiapolitiikan näkökulmasta ja toinen venäläisen sosiaalisen median Suomi-kuvaa. Jälkimmäistä levitettiin laajasti mm. ulkoasiainhallinnon sisällä, eduskunnassa ja muiden merkittävien toimijoiden keskuudessa. Ja kun sitten työ sähköpostiin tipahti tasavallan presidentin kansliasta lähetetty viesti, jossa kiiteltiin mielenkiintoisesta raportista ja analyysistä, saatoin ottaa kahvihuoneessa muutaman tanssiaskeleen.

Muihin harjoittelun kohokohtiin kuului mm. Moskovan tärkeimmässä innovaatiofoorumissa järjestetty paneelikeskustelu, johon Suomen, Ranskan ja Venäjän pääministerit osallistuivat. Oli varsin virallishenkistä saada nököttää siellä diplomaattien keskellä ja näyttää vakuuttavalta. Myös Moskovan suurimmat kirjamesut olivat mukava kokemus: suurlähetystö toi sinne esiintymään suomalaisia lastenkirjailijoita, jotka innostivat nuorta yleisöä niin, että hyvä fiilis tarttui myös meihin lähetystön työntekijöihin. Tietysti myös jo edellä mainitsemani sekalaiset tapahtumat olivat kaikki mieleenpainuvia ja yleensä niissä pääsi tapaamaan mielenkiintoisia tyyppejä. Esimerkiksi joulukuun puolivälissä järjestetty historiaseminaari kokosi paikalle suuren määrän tunnettuja puhujia, joiden keskusteluja oli mielenkiintoista kuunnella.

Työyhteisö suurlähetystöllä oli kertakaikkiaan mahtava, pieni Suomi-keidas keskellä kahden-

kymmenen miljoonan asukkaan kaupunkia. Moskovan suurlähetystössä työskentelee hiukan viisumisesongista riippuen noin 80-100 henkilöä. Noin puolet näistä on viisumivirkailijoita, joiden keskuudesta löytyivätkin ehdottomasti harjoittelukauden parhaat kaverit. Näiden tyyppien kanssa sitten kelpasi nauttia kaupungin ylitsevuotavan runsaasta kulttuuritarjonnasta: kävimme yleensä ainakin pari kertaa viikossa leffassa, teatterissa, konserteissa, baletissa, museoissa, keikoilla tai ulkona syömässä. Jyväskylän kulttuuritarjontaan tottunutta Moskova huumasi: teattereita kaupungissa on useita kymmeniä, samoin mielenkiintoisia museoita, leffaliput maksoivat muutaman hassun euron ja balettiinkin pääsi alle kymppillä... Mielenkiintoisia keikkoja tuli kuunneltua vaikka minkä verran ja Moskovan kellaribaarit ja klubit hurmasivat. Ja tietysti ihan ruokaravintoloidenkin tarjonta oli laajaa, maistelimme mm. pohjoiskorealaisen ravintolan antimia ja hurmaannuimme entisten neuvostotasavaltojen ruokakulttuureista. Ikisuosikeiksi nousivat muuttamat georgialaiset ja ukrainalaiset kievarit, vaikkei perusvenäläisessä muonassakaan vikaa ollut: katukioskeista sai muutamalla eurolla ihania piirakoita, blinejä ja uuniperunoita. Vesi nousee kielelle vieläkin niitä herkkuja muistellessa!

Hyvien viisumityyppien kanssa tuli harrastettua vähän epätyypillisempiäkin vapaa-ajan aktiviteetteja. Esimerkiksi itsenäisyyspäiväksi vuokrasimme Hummer-limusiinin isolla porukalla viideksi tunniksi ja huristelimme ympäri Moskovaa shampanjann virratessa. Kaltaiseni vasemmistolainen hippi oli ehkä moisesta jokseenkin hämmentynyt, mutta olipa ainakin ikimuistoinen itsenäisyyspäivä. Teimme myös erilaisia retkiä

lähialueiden pienempiin kaupunkeihin. Kävimme mm. Tverissä, jossa suurin osa Suomen venäjänopiskelijoista tekee tutkintoonsa kuuluvan kieliharjoittelun. Siellä myytiin torilla mm. ankoja ja muita lemmikkiotuksia.

"Yhdellä lipulla sai tutustua ei vain yhteen tai kahteen vaan peräti KOLMEEN Lenin-museoon"

Kyldyrelleinä nuorina ihmisinä teimme viikonloppuretken myös Tulan kaupunkiin, joka tunnetaan laajamittaisesta samovaarien valmistuksesta. Ehkä vielä paremmin se tunnetaan Jasnaja Poljanan maa-

seutukartanosta, jossa Leo Tolstoi aikoinaan asusteli. Kartanon mailla tallaillessaan voi käydä paitsi katsomassa suuren kirjailijan hautaa, myös istahtaa hänen lempipenkilleen pohtimaan oman elämänsä Sodan ja rauhan juonikuvioita. Toisenlaista kulttuurihistoriaa tarjosi Leninskien gorkyn kylässä sijainnut Lenin-museoiden kompleksi. Yhdellä lipulla sai tutustua ei vain yhteen tai kahteen vaan peräti KOLMEEN Lenin-museoon, mukaan lukien Leninin kotikartanon rakennuttu kotimuseo, jossa sai ihmetellä mm. sänkyä, jossa suurmies päätti päivänsä, sekä Vladimir Iljitsin Rolls Roycea, jonka alle bolsevikit asensivat jalaket helpottamaan liikumista laajalla ja lumipeitteisellä Neuvostomaalla. Kekseliäitä veikkoja!

Omaksi onnekseni Moskova sijaitsee myös varsin mukavalla etäisyydellä rakkaasta vaihtokaupungistani Jaroslavlist, joten vietin siellä puolen vuoden aikana kaksi pitkää viikonloppua vanhoja kavereita tavaten. Volga virtaili, tuhatvuotisten kirkkojen kupolit loistivat ja nyt jo 76-vuotiaaksi ennättänyt host-baabushkani oli yhtä suuri persoona kuin aina ennenkin.

Näiden lähialuematkojen lisäksi teimme loka-

kuussa pitkän viikonlopun mittaisen retken Kiovaan ja Tsernobyliin. Tuolloin mikään kaupungissa ei vielä antanut viitteitä tulevista levottomuuksista, päinvastoin! Aurinkoiset syyspäivät saivat Dniepr-joen rannalla kasvaneet vaahterat hohtamaan ja ylipäänsä koko kaupunki näyttäytyi Moskovan harmauteen tottuneelle varsinaisena satumaana. Tsernobyli olikin sitten hiukan toisenlainen satumaa, mutta varsin vaikuttava sellainen: räjähtänyt reaktori sekä sen varjossa elämäänsä elänyt Pripyatin pikkukaupunki olivat yksi vaikuttavimmista paikoista, joissa olen toistaiseksi päässyt vierailemaan. Moskovasta tällainen ulkomaanmatkailu oli onneksaasti varsin edullista: niin Ukraina kuin esimerkiksi Latviaan, Viroon ja Valko-Venäjälle sai junalipun muutamalla kymmenellä eurolla. Valko-Venäjä olisikin kovasti houkuttanut toisen pitkän viikonloppureissun kohteena, mutta lopulta viisumikuviot osoittautuivat sen verran haastaviksi, että tämä jääkiekon maailmanmestaruuskisojen isäntämaa ja Euroopan viimeinen diktatuuri jäi vielä toistaiseksi kokematta. Ei maakea mahan täydeltä, kuten sanonta kuuluu.

Loppusitaattina voinen todeta, että Venäjää voi kyllä suositella lämpimästi melkein kelle hyvänsä niin matka-, vaihto- kuin työharjoittelukohdeksi. Se on varsin kumma maa, joka kehittää ihmisessä kielitaidon lisäksi ainakin kärsivällisyyttä ja kekseliäisyyttä. Lisäksi se tarjoaa uutta perspektiiviä maailman tapahtumiin: omana työtehtävänäni oli helmikuussa mm. seurata Venäjän valtakunnallisten tv-kanavien Ukraina-uutisointia. Näkökulma oli lievästi sanottuna erilainen verrattuna läntiseen mediaan venäläisen suurvalta-mentaliteetin näkyessä ja kuullessa sensuroimattomana. Tammi-helmikuun kiireiset työpäivät osoittivat myös, miksi suurlähetystö on niin mielenkiintoinen työpaikka: byrokraattisuudesta ja tiukoista arvohierarkioistaan huolimatta se kokoaa yhteen melkoisen määrän Venäjän taloutta ja politiikkaa työkseen analyysoivia diplomatian asiantuntijoita, joiden

keskustelut esimerkiksi Ukrainan tilanteen vai-
kutusten monimuotoisuudesta olivat kaltaiselleni
noviisille varsin kiintoisaa kuunneltavaa.

Lyhyesti sanoen: Moskovalle kiitos, sain siltä paljon. Kaupungit kauniit vanhat kirkot ja luostarit, puistot ja bulevardit sekä öisen valot jättivät ehdottomasti jäljen sieluun, kuten tunteelliset venäläiset ehkä asian ilmaisisivat. Saapa nähdä vievätkö tulevat työ- ja jatko-opiskelukuviot taas itärajan taa jossain kohtaa. Se on melkoisen todennäköistä: ei kahta ilman kolmatta, kuten on tapana sanoa.

Riikka Muhonen

Tosine maistaa: Vehnäoluet & siiderit

Tosine-lehden viinipalsta viettää ensimmäistä vuosipäiväänsä ja juhlan kunniaksi muutimme hieman kaavaa tarjoilemalla ja testaamalla viinien sijaan venhäoluita ja siidereitä alati lähestyvän kesän kunniaksi. Näistä toivotaan löytyvän jokaiselle jostain suosikkeja vaikkapa terassille, piknikille, saunajuomaksi tai ihan vaan hyvässä tai heikommassakin porukassa suoritettuun pussikaljoitteluun.

Aiemmissa testeissä meidän on viinien suhteen täytynyt maamme kehittymättömyydestä johtuen turvautua Monopolin palveluihin, mutta oluiden ja siiderien kohdalla on myös päivittäistavarakaupan puolelta löydettävissä laaja valikoima molempia artikkeleita. Niinpä valitsimme testiin kaksi olutta sekä siideriä Alkosta ja kaksi ihan vaan arjen maitokaupasta. Valikoimat toki näissä myymiöissä vaihtelevat hieman myymälöiden ja käytetyn aakkosen mukaan, mutta perusvalikoimassa tapahtunut hurja laajentuminen viimeisten reilun viiden vuoden aikana takaa, ettei mitään testatuista juomista ole kovinkaan hankalaa löytää.

Siiderit ja venhäoluet ovat kummatkin tuotteita, joiden myynti seuraa hyvin suoraan elohopean liikkeitä lämpömittarissa ja kesän hellejaksot, sekä eri juhlapyhät ovat niiden suurinta sesonkia. Molemissa ryhmissä riittää valinnanvaraa ja tuotekirjon laajuus varmistaa ettei kovin helposti törmää kahteen täysin identtiseen tuotteeseen. Jotkin tuotteet ovat muodostuneet klassikoiksi jo pelkän nimensä perusteella, mutta monesti niiden edustama tyyliuunta luo niille kysyntäpohjaa vuodesta ja tilaisuudesta toiseen. Kuten ennenkin, myös tälläkin kertaa tulee muistaa, että testimme idea on rohkaista ihmisiä rohkeasti kokeilemaan erilaisia upeita juomia.

Siiderit

Aloitetaan niistä "ruokakaupan" siidereistä. Ensimmäisenä testattiin irlantilainen Keppler's (2,78€/0,33l). Raatilaisten kuvauksista löytyi niin "mehumaista" kuin "kutkuttavaa", hieman omenaisuutta hakevaa kuiskuttelua, mutta päälimmäiseksi nousi kuitenkin "mieto" ja "kevyt maku". Maussa oli selkeää omenaa, mutta hieman turhan heikosti jotta tästä ainakaan mitään klassikkoa syntyisi. Sitä kiiteltiin kyllä raikkaudesta ja koimme sen hyväksi vaihtoehdoksi vaikkapa aperitiiviksi tai janojuomaksi puistoon tai "koulunpäättäjäisiin Alban rannassa". Sopii myös erityisen hyvin krapulan hoitoon. Arvosanaksi tulee turvallinen 7-

Seuraavana vuorossa oli Somersbyn Double Press (2,55€/0,33l). Tästä löytyi sitten huomattavasti enemmän sitä omenaa, mutta monille tämä oli happoisuudeltaan liian raju ja siitä syntyikin mielikuvia "hyökkäävästä vompatista" ja "tunkeilevasta vaahdosta". Toisaalta sen todettiin olevan myös raikas ja "omenapuutarhamainen" ja se oli jälleen yksi niistä juomista joka jakoi raatia useampaan leiriin. Toisaalta se oli "tylsän turvallinen", mutta toisaalta siinä oli mukana hieman "aidompaa" omenaisuutta, kuin mitä tämän hintaluokan siidereistä on tottunut löytämään. Suosittelisimme tätä ennen kaikkea terassille, juhliin, purjehtimaan tai muutoin hyvässä seurassa nautittavaksi. Numerokseen se sai 8-

Seuraavaksi siirrymme Alkon siiderivalikoiman puolelle. Kun aiemmat siiderit oli valittu lähinnä hintansa puolesta umpimähkään, nämä valittiin siten että mukaan saatiin sekä englantilainen että ranskalainen siideri. Nämä kaksi maata kun kuluttavat suurimman osa vuosittain tuotetusta siideristä, ja niissä on pitkät ja omaleimaiset perinteet siitä miten siideriä tehdään, mitä siltä halutaan ja miltä se maistuu.

Lähdetään liikkeelle englantilaisesta kuomasta, Thatcher'sin Katy:sta (4,98€/0,5l). Tässä oli potkua, reilu alkoholi (7,3%) tulee päälle saman tien jo tuoksussa, jossa on selkeää valkoviinimäisyyttä. Vahvuus jatkui maussa ja tämä "salakavala", "passiivis-agressiivinen" ja "tönkkö" siideri oli kaikinpuolin erilainen kuin aiemmat. Tämä oli niiden jälkeen hyppy altaan syvään päähän. Monia kuitenkin miellytti sen voimakkuus ja peittelemättömyys, tulipa sitä kuvailtua "kesyksikin". Tätä emme välttämättä joisi ainakaan janoon sellaisenaan, vaan suosittaisimme kokeiltavaksi vaikkapa vappupiknikillä viinin sijaan ruokajuomaksi, tai "työpäivän kruunuksi" parsimaan revenneet hermot yhteen.

Jos edelliset siiderit jakoivat meidät, niin seuraava herätti avoimen sisällissodan. En muista aiemmissa maisteluissamme olleen näin suurta jakoa rakastajiin ja vihaajiin minkään toisen juoman kohdalla. Nyt kuitenkin kävi niin, että arvosanat vaihtelivat korkeintaan reilusta kuudesta vähintään yhdeksään.

Kyseessä oli ranskalainen Ecusson Cuvee Speciale (4,97€/0,75l). Tästä löysimme "aitoa omenaisuutta", "maamaisuutta", "hedelmäisyyttä", mutta monille vahva ja runsas tallinen aromi oli liikaa ja kuvauksiksi kerrottiin mm. "liköörinen" ja "itsepäinen". Kuten yllä todettiinkin, raati arvioi tämän hyvin kaksijakoisesti ja se näkyi mielleyhtymissä, jotka risteilivät puolipilvisestä piknikistä tuulimyllyjen varjossa aina muhineisiin banaaninkuoriin piknikkorissa ja liian suureen palaan kakkua ylioppilasjuhlilla. Arvosanaksi risuista huolimatta tuli 7+

MUSTA HEVONEN!

Tässä testissä oli mukana myös yllätysvalinta: siideri, joka ei ole siideri ollenkaan, Nimittäin X-tra Omenasiideri (2,05€/0,5l). Tätä testattiin, jotta voitaisiin nähdä miten todella halvan hintaluokan siideri kykenee kilpailemaan kalliimpien ja "aidompien" siidereiden rinnalla. Mutta päälimmäisenä syynä oli kuitenkin huumori.

Tältä ei kai kukaan raatilaista odottanut liikoja. Annoimme sille kuitenkin reilun arvion ja totesimme sen olevan tylsä, ohut, köyhä, vetinen, mauton, esanssinen, sokerinen, beige, laimea, aromiton ja mitäänsanomaton. Tämä on siideri Marsista, joka toi mieleen "itäblokin kerrostaloasunnon kylpyhuoneen viemärivereden" ja se on oiva valinta jos olet "robotti, joka haluaa juoda tehokkuustarkoituksessa".

Kaiken kaikkiaan vieno omenaan viittaava maku ja reilu esanssisuus ei saanut meitä innostumaan. Edes halpa hinta ei vedonnut, sillä pienellä panostuksella saa paljon parempaa. Tämä ei ole pahinta siideriä mitä olemme juoneet, se vain ei innosta millään osa-alueella. Pisteiksi 4,5

Vehnäoluet

Aloitamme tämänkin osion päivittäistavaran puolelta löytyvillä oluilla. Myös niiden kirjo on kasvanut viime vuosina vauhdilla ja kotimaisia tuotteita löytyy monista kaupoista jo useampaa eri sorttia, vaikka saksalaiset vehnäoluet muodostavatkin monen kaupan runkovalikoiman. Me olimme muotitietoisia ja valitsimme kaksi kotimaista, joista ensimmäinen oli Laitilan Kukko Vehnä (2,79€/0,5l).

Tässä tuulivoimalla kokoon myllätyssä tipussa oli selvästi havaittavissa ainakin "sitrusmaisuuksia", "kirpeyttä", "kermaisuuksia" ja "voimakkuutta". Se oli samoin myös "pehmeä" ja "lämmim",

mutta joidenkin mieleen myös ”härski”, ”laimea” ja ”odotteleva”. Mausta meille tuli mieleen ”viime kevään ensimmäinen krookus”, ”irlantilainen pubi täynnä brittimiehiä katsomassa jalkapalloa” ja ”kesäilta Tuomiojärven rannassa”. Monelle tämä olisi maistunut ruokajuomaksi tai vaikka perusterassiolueksi. Lisäksi kiittelimme useaan otteeseen näyttävää tölkkiä. Pisteitä se sai 7,5

Toinen valintamme elintarvikepuolen valikoimista oli toisen tunnetun suomalaisen Nokian panimon Keisari Elovehnä (2,29€/0,5l). Tässä oli ehkä hivenen vähemmän kermaisuutta ja enemmän mallasta, mutta se tuntui olevan juuri sitä mitä raati halusi, sillä luonnehdinnat risteilivät ”samettisesta”, ”mausteisesta”, ”pehmeästä” ja ”voimakkaasta” myös ”laimeaan” ja ”perusturvalliseen”. Hinta kuitenkin mielessä pitäen tämä oli laadullisesti erittäin onnistunut olut, josta pidimme ja ottaisimme mielellämme mukaan terassille, ”saunamaratoniin”, alkujuomaksi bileisiin tai ”hellään hetkeen rakkaan kanssa”. Hieman perusvarma olut, mutta laadukas sellainen, jota soisi useammankin kokeilevan. Pisteitä vaikuttavat 8

Seuraavaksi siirrymme Alkon valikoiman puolelle ja meillä olikin tähän tarjolla olut, joka määrittelee sanan ”klassikko”. Olimme etuoikeutettuja ja saimme maisteltavaksemme Belgian lahjan maailman venhäoluen ystäville. Hoegaarden (3,49€/0,33l), tuo oluiden Hercule Poirot ja kepeiden kesäjuomien kapteeni Hastings, nauttii mainetta yhtenä tunnetuimpana vehnäoluenä ja on usein mainittu erääksi ensimmäisistä nk. uuden aallon venhäoluista – tai valko-oluista kuten korrekti termi tässä tapauksessa kuuluu – eli oluista jotka elvyttivät vehnäolutperinteet maailmansotien jälkeen.

Tässäkin pahuksen pienessä belgialaisessa on ytyä ja me kuvailimme sitä ”raikkaaksi”, ”kermaiseksi”, ”koukuttavaksi”, ”kodilliseksi” ja ”makeaksi”. Täyteläinen maku oli samalla raikas, mutta myös mausteinen. Monet siideri-ihmisemmekin kehuivat tätä maasta taivaaseen ja vertasivat sitä ”viilentäväksi merituuleksi”, ”hyppelyksi hattarapilveltä toiselle ilmapallo kädessä” ja yhden meistä sen maku kuljetti onneen Belgiassa ja yhteen musta-kelta-punaiseen kyyneleeseen. Maun ystävä löytää varmasti tästä itselleen hienon kumppanin olipa kyseessä rapujuhlat, lämmin kesäpäivä tai mikä tahansa, jossa kaipaa hyvää olutta. Rakastuimme. Pisteitä 9+

Ja näin saavumme testimme viimeiseen uuteen ystävään, baijerilaiseen Ayingerin Bräuweisse:en (3,68€/0,5l). Toisin kuin belgialainen edeltäjänsä, joka hurmasi meidät hienostuneella maulla ja varovaisella kermaisuudella, saksalainen ei turhia aikaillut, vaan ojensi meille runsaasti makua, joka oli ”sulokas”, ”historiallinen”, ”pyöreä”, ”kuiskutteleva” ja ”uljas”. Tästä löytyi huomattavasti äskeistä enemmän mallasta – saksalaisissa vehnäoluissa on usein tämä piirre – mutta se teki tästä yksilöstä hyvin täyteläisen ja mainion juoman vaikka ”vallankumousta johtamaan”. Me suosittelemme sitä toki myös terassille ja peri-baijerilaisen tuubiliha-aterian ääreen. Tämäkin sai kiitosta myös kauniin pullonsa ansiosta, joten myös ulkonäkö on tärkeää. Kuten eräs oli kirjailut: ”juo vielä yksi hörppy”. Pisteitä se sai jämäkät 8,5

Ja näin on tämäkin juomaraatimme puhunut sanottavansa. Näistä tuloksista toivottavasti jokainen voi löytää jotakin apua, mikäli etsii sopivaa juomaan arkeen, juhlaan ja arjen juhlaan. Makuja on monta eikä tämän ole tarkoituskaan olla objektiivinen näkemys siitä, mikä on hyvää, vaan antaa jonkinlaisia lähtökohtia ja esitellä muutamia markkinoilla olevia enemmän ja vähemmän erinomaisia oluita ja siidereitä. Ennen kaikkea toivon, että lukijat innostuvat kokeilemaan jotakin uutta: meilläkin oli raadissa mukana useita sellasia, jotka eivät normaalisti juo olutta tai siideriä tai kumpaakaan. Tästäkin huolimatta monet maistellut juomat saivat hyväksyviä nyökkäyksiä ja kiitoksia osakseen.

Uutta voi toki kokeilla myös ryhmässä ja onkin hyvä pitää mielessä vanha venäläinen sanonta, ettei koskaan tulisi juoda yksin ellei ole pakko.

Kampai!

Teksti: Mikko Halkiranta
Kuvat: Taru Norrena

Pasin kootut selitykset ja lyhyet vastaukset:

Mitä vittua?

-Sika pani kettua.

Onko ninjat oikeasti cooleja? Nm: läskikö -86?

-Ainoastaan siinä tapauksessa ettet kerro kenellekään salatusta menneisyydestäni etkä enää loukkaa ninjojen kunniaa!

Miksi maanantait maistuvat tällaisille?

-Koska asbestikeuhkot, kiitos 70-luvun kerrostalokanta!

Miksi historican kaikissa naistenvessoissa on ikkunat, mutta miesten wc:t ovat pimeitä loukkoja? Ja miksi naistenvessojen ovet jätetään aina auki?

-Koska naisilla pitää olla toimituksen aikana jotain katseltavaa: jokaiselle miehelle suorituksen aikainen katselukohde on itsestäänselvyys. Kun valaistus on tarpeeksi hämärä, ei alemmuuskompleksiaan iske niin helposti. Naistenvessojen ovet ovat auki jotta saataisiin ylläpidettyä usko kukkasille tuoksuvista neitokaisista tarpeeksi tehokkaalla tuuletuksella (haju leviää kummasti miestenvessojen puolelle aina ennen kuin ovesta ulos).

Pasi: miten minustakin voisi tulla yhtä ihana kuin sinä? T. Fanityttö 89

-Olemalla totaalinen ihmisperse kanssaihmisillesi ja sitten korjaamalla aina kaiken pyytämällä anteeksi.

Miksi sää on liian kaunis silloin kun pitää masennella?

-Koska valhe siitä, että D-vitamiinia saisi auringosta. Mahdollisesti myös uupuva lääkitys tai liian negaatiosuuntautunut terapeutti.

Kannattaako elämässä motivoitua yhtään mihinkään (kuten opiskeluun), jos maailmankaikkeus tuhoutuu kuitenkin joskus?

-Motivoiduit kuitenkin kaikista maailman asioista kirjoittamaan lapun lootaan ja työntämään sen sinne? Bravo, valkkasit juuri oikean kohteen aktiolllesi! Henk. koht. näkemykseni: ei tarvitse motivoitua, riittää että suorittaa kyseenalaistamatta. Polta itsesi loppuun ja tuhoudu ennen kuin maailma ehtii.

Kiina, mitä vittua nyt taas?

-Niinpä, siitähän ne kiinalaismiehet kovasti puhuvat mistä puute. Kun on se väestörakenne niin kovin vääristynyt heillä siellä.

Mikä on Tosineen fb.sivujen tiedotuspolitiikan syvin olemus?

-Massapsykoosi.

Miksi nainen on aina oikeassa?

-Koska mie... maailma ei kaipaakaan yhtään enempää kylmiä sotia.

Kiitokset kysymyksiä lähettäneille & Pasille

Etnografinen kenttätutkimus feminiinisestä saunavuoro-vaikutuksesta

Oletko aina halunnut tietää mitä naisten saunavuorolla puhutaan? Jos et, kerron sen sinulle kuitenkin. Tutkivan journalistin roolissa uhrasin joitakin hikisiä hetkiä ylioppilaskylän saunavuoroille selvittääkseni, mitä naiset saunassa puhuvat. Saunassahan on perinteisesti ratkottu poliittisia kiistoja, enemmän tai vähemmän dramaattisia ihmissuhdesotkuja ja jaettu tehokaimpia kauneudenhoitovinkkejä. Lähtökohdiltaan luvassa olisi siis kiivaita väittelyitä ja draamaa tai vähintäänkin neuvoja sen oikean (shampoon) löytämiseen.

Ennakko-odotukset kokivat hienoisen kolauksen jo heti ensimmäisellä saunomiskerralla. Keskustelun kulku oli laveasti kirjoitettuna seuraava:

Saunoja 1: Saanko heittää lisää löylyä?

Saunoja 2: Joo.

Saunoja 3. Joo, heitä vaan.

Toisaalta kukapa sitä nyt tuntemattomien kanssa Suomessa puhumaan alkaisi, oli paikka sitten bussi tai sauna.

Yliopistossa on onneksi oppinut sen, ettei tutkimuksen tekemisessä kannata heti luovuttaa ensimmäisen vastoinkäymisen kohdalla, joten suuntasin parin päivän päästä uudestaan saunavuorolle. Tällä kertaa muistiin jäi muutakin kuin hämmennys saunahuoneen ahdistavasta hiljaisuudesta.

Saunojat A, B ja C ovat selvästi kavereita, mutta saunassa kuitenkin paljastuu yllätyksiä, joita he eivät toisistaan tiedä. A ja B ovat hämmentyneitä siitä, että C:llä on napakoru. C puolestaan kuvaa napakorunottamisprosessia ja kertoo kuinka hänen isänsä ensimmäinen kysymys korun nähtyään oli "Mikä tässä kasvatuksessa on mennyt pieleen?". C:n äiti oli luonnollisesti itkenyt hysteerisesti. Napakorusta siirrytään hiustenväreihin ja nyt puolestaan B ja C ihmettelevät, miten (blondilla) A:lla on joskus voinut olla ruskeat hiukset. Ei kuulemma voisi mitenkään uskoa. Napakorusta ja hiustenväristä siirrytään vielä jollakin aasin-sillalla siihen, minkä ikäisenä Facebookiin saisi oikeasti liittyä.

Usko saunakeskustelun mielenkiintoisuuteen alkaa hiljalleen palata ja seuraavaa saunakuuntelumahdollisuutta odottaa jo pienellä innolla. Ehkä vihdoinkin päästään väittelemään Krimin tilanteesta ja käsittelemään viimeisimpiä ihmissuhdesotkuja? Tai sitten ei.

Maanantaina saunavuorolla puhutaan luonnollisesti siitä, miten tehokkaasti viikko on alkanut. Saunajat X ja Y ovat käyneet kahdessa jumpassa ja vielä lopuksi kävelleet rappuset yhdeksännessä kerroksessa olevaan saunaan. HuhHuh, tuossa-han sitä riittääkin kehumista vaikka kahden saunavuoron verran. (Itse luonnollisesti tulin saunavuorolle hissillä ja jumpassakaan ei pahemmin ole tullut käytyä.) Lopuksi X ja Y puhuvat vielä siitä, miten voisi seuraavan kerran mennä johonkin rentouttavaan syvävenyttelyyn, missä ei kamalasti tarvitsisi ajatella mitään. Samalla yrittään kerrata millaisia liikkeitä viimeisimmällä Zumba-tunnilla tehtiin.

Myös vaihtareita käy saunavuoroilla yllättävän paljon. Kielimuurin vuoksi esimerkiksi kolmen aasialaisen vaihtarin saunapuheita en voi välittää, mutta onneksi osa vaihtareiden keskusteluista käydään myös englanniksi. Eräällä saunavuorolla vaihtareita puhutti fishpartyä. Yksi vaihtareista ihmetteli miten kala liittyy juhliin, jos sitä ei juhli lissa meinata syödä. Juhlien funktio ei ollut muillekaan vaihtareille selvillä, joten se jääköön myös meille arvoitukseksi. Kalasta päästiin luonnollisesti ruoanlaittoon ja kaksi vaihtareista kehuikin oppineensa Suomessa valmistamaan karamellisoituja porkkanoita. (Lohdullista, että

joku muistaa Suomessa syömästään ruoasta muutakin kuin mämmiä ja makaronilaatikon.) Vaihtarit puhuivat juhlien ja ruoan lisäksi loogisesti myös laihduttamisesta ja alkoholin juomisen vähentämisestä. Alkoholi kuulemma sekoittaa jo ennestään sekaisin olleita ajatuksia ja tunteita. Aikamoista.

Vaikka politiikka, ihmissuhteet ja myös ne kaukusvinkit jäivätkin saunavuorojen ulkopuolelle, aika monipuolista keskustelua tuli salakuunneltua. Ja jottei totuus pääsisi unohtumaan, lopuksi vielä viimeisen saunavuoron keskustelu tiivistetynä:

Saunoja 1: Voinko heittää lisää löylyä?

Saunoja 2: Joo.

Saunoja 2 hetken päästä: Heitä vaan niin paljon kuin haluat.

Jäämme odottamaan vastaavaa reportaasia miesten saunavuorokeskusteluista. Ehkä siellä haukutaan naisia sioiksi ja parannetaan aktiivisemmin maailmaa?

Saunakuuntelija

Virkavallan jännittävät arkkitehtoniset ratkaisut

Kuvaraportti Kiinanmaalta

Kulttuuristen erojen ihmetteleminen matkoilla on aina hienoa. Usein yllättyy, joskus kavahtuu ja joinain päivinä ainoastaan hämmentyy suunnattomasti. Kiina on hyvä esimerkki maasta jossa näitä jatkuvia ihmetyksen tunteita tuli koettua lähes päivittäin. Asian tilan teki jotenkin absurdimmaksi se että päällisin puolin kaupunkien elämä siellä näyttää aika lailla samanlaiselta kuin täälläkin. Ihmiset (joita toki on melko runsaasti), kulkevat kylällä päivittäisillä asioillaan, käyvät kaupoissa ja puhuvat kännyköihinsä. Sitä hälyttävämpää olikin aina kun tämän meille ”normaalin” illuusion rikkoo jokin täysin odottamaton ilmentys, joka vain oli odottanut koko ajan kulman takana iskeäkseen pahaa aavistamattoman länkkärin kimppuun muistuttaen alla piilevistä kulttuurisista eroista ja siitä että nyt on matkamies kauempana kotoa kuin aikoihin. Oli kyse sitten puistossa räppäävästä kääpiöstä tai sirkusperformanssista, miehistä jotka onkivat lammesta onnessaan sammakoita tahi kauppakeskuksen jokaiselle hyllylle palkatusta tuotesuosittelijasta, jonka ainoa tehtävä on kertoa mikä näistä kymmenistä riisimerkeistä olisi sinulle juuri oikea. Näihin en aio kuitenkaan nyt puuttua vaan tämän tekstin tarkoitus on tutustuttaa lukijansa kiinalaisen poliisiarkkitehtuurin ihmeelliseen maailmaan.

Kuten monet lukijat tietänevät, on Kiina melkoisen autoritäärinen maa omia kansalaisiaan kohtaan. Tämä valvonnan määrä tuntuu konkreettisesti ympäri kaupunkia sijoitettuna poliisin valvonta- tai päivystyspisteinä, joita suuremmissa kaupungeissa tuntui ainakin olevan melko runsaasti. Aavistuksenomaista hilpeyttä näissä virkavallan bastioneissa herätti niiden välillä hyvinkin retrofuturistiselta vaikuttava ulkoasu. Ensimmäisenä esimerkkinä toimikoon klassinen Ufopallo-malli, joka tuntui olevan yllättävänkin suosittu ratkaisu:

Tämän komistus koristi monia kadunkulmia, varsinkin eteläisessä Kunmingin kaupungissa, luoden kunnioitusta herättävällä ulkoasullaan lainkuuliaisuuden henkeä villinpäänkin kansalaiseen.

Silloin kun kiinalaisen poliisin täytyi kyetä valvomaan suurempia risteysalueita tai aukiomaisia kaupunkitiloja ei kuitenkaan enää tällainen melko maantasainen pallorakenne riittänyt. Tätä avarien alueiden tarkkailua varten ei kuitenkaan palloon ollut vielä onnistuttu installoimaan sitä ilmassa leijuttavaa moottoria, mikä sinänsä oli vähän pettymys. Sen sijaan turvauduttiin perinteiseen torni/majakka-rakennelmaan, josta varmasti ainakaan kiikareiden kanssa haukansilmäisellä lainvartijalla ei jäänyt yksittäisetkään rikkeet huomaamatta:

Joillain rakennelmilla oli myös oudolla tavalla tuttuja piirteitä. En mene vannomaan onko tässä haettu kuumille kesäpäiville aitoa trailerpark-tunnelmaa vai mistä on tarkalleen kyse mutta myös tämänkaltaisia komplekseja suosittiin joillain seuduilla:

Kaverin ilme oli kuitenkin sen verran tymeä sisätiloissa että luultavasti ilmastointi kopissa ei ainakaan toiminut toivotulla volyyymilla. Kuumana oleva grilli tuossa edessä olisi kyllä tehnyt asetelmasta täydellisen.

Ja viimeisenä, muttei vähäisimpänä, näin

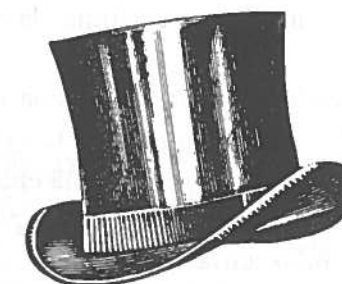
Kiinassa myös tulevaisuuteen. Tämä jollain tasolla Judge Dredin ja muut dytooppiset poliisivaltiot mieleen tuova sentineeli vartioi suuren kansainvälisen kauppakeskuksen pihamaata, huokuen kylmän mekaanista auktoriteettia. Tästä puuttui ainoastaan kypärän alta vähän väliään aluetta skannaava infrasäde niin visio olisi ollut täydellinen:

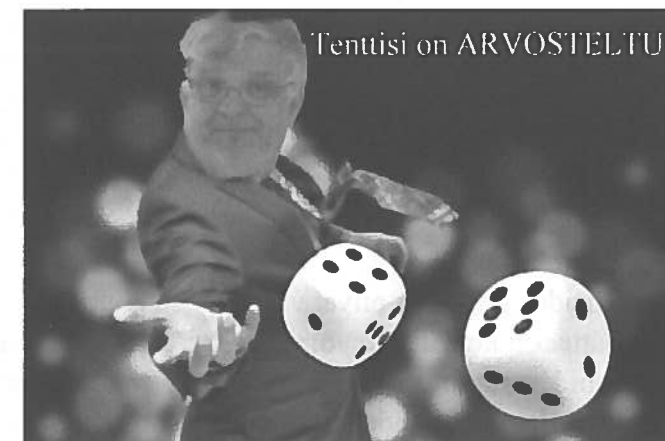
Rehellisyyden nimissä myönnettäköön että allekirjoittaneella ei ole pienintäkään aavistusta siitä mikä kyseisen konstruktion tehtävä oli.

Tässä, hyvät lukijat, oli vain nopea katsaus muutamaan tyypillisimpään poliisirakennelmaan. Näitä tuli vastaan myös kuvaamatta jääneinä kaikenlaisissa muissakin mahdollisissa muodoissa, joita bongailemaan on jokaisen hyvä ominkin voimin lähteä. Voimme sitten Tosineen kesken alkaa kerätä leikekirjaa eri maiden ja alueiden älyttömistä virkavallan hökötyksistä.

Loppuun lisättäköön myös vielä pieni varoituksen sananen. Vaikka Kiina on turistille todella turvallinen maa ja sen kaupungeissa voi myös yöaikaan kulkea melkoisen rauhallisin mielin, on sielläkin joitain asioita joita ulkomaalaisen ei auta lähteä tekemään. Yksi näistä on ehdottomasti poliisin häiriköiminen ja valokuvaaminen. Monia jännittäviä tarinoita on kuultu kuinka poliisille heiluttelustakin saattaa saada sakinhivutusta joten heidän toimintansa muistitikulle ikuistaminen ei missään mielessä kuulu suositeltavimpiin harrastuksiin. Tässäkin jutussa olevista kuvista tarkkasilmäisimmät voisivat bongata vain yhden virkamiehen.

Pekka Pietilä
Kenttäkuvaaja ja herrasmies

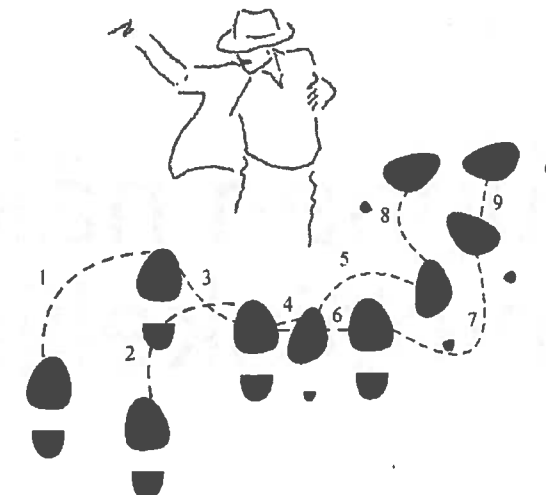
HAJANAISIA HAVAINTOJA KEVÄTSEMINAARIMATKASTA

Sen hetkisissä fiiliksissä oli jotakin sitä samaa kuin päivänä, jolloin isä ja äiti lähettivät poikansa oppiin Jyväskylään. Huolehtiva emäntä oli pakannut tuohirinkkaan esikoiselleen evääksi limpun ja piimää. Nuori ylioppilas oli saateltu laiturille ja viimeisen lättähatun vislauksen kajahtaessa ilmoille antoi isä lujan ja pitkän kädenpuristuksen. Vain pojan valkolakki vilahti, kun konnari tarttui kuin juoppoon ja heitti miehenalun junaan vanhempien jäädessä heiluttamaan nenäliinaa laiturille.

Kuitenkin tänä torstaisena varhaiskevään iltana InterCity starttasi Helsingistä kohti Suomen Ateenaa. Kainalosauvojeni myötä kylvin myötätunnon vaaleanpunaisuudessa ja kieltämättä nautin siitä, enkä edes tiedä olisinko niitä enää tarvinnutkaan tuolloin. Taipale kohti sivistystä on monesti tuskainen, eikä tämäkään kerta tehnyt poikkeusta, noin 50 –vuotiaan naisen yskiessä kroonisen keuhkoputkentulehduksensa seasta koko matkan. Riihimäeltä kyytiin nousi vihainen teini, jota katsoessa niskakarvat nousivat pystyyn. Selvisin kuitenkin taloustieteen tenttikirjojen ja Neil Youngin avulla, eikä minun tarvinnut tehdä ainuttakaan visiittiä ravintolavaunuun. Normaalisti junamatkat tuppaavat tulemaan kaljapersolle ja helposti kyllästyvälle persoonalle varsin hintaviksi ja olenkin harkinnut siirtymistä lentoliikenteeseen.

Syy tämänkertaiseen matkaani oli HOL ry:n kevätseminaarissa ja sitä seuraavassa vuosikokouksessa. Olin lupautunut yhdistyksen sihteeriksi, joten velvollisuutenani oli osallistua sunnuntaiaamupäivän kokoukseen, joka ajatuksen tasolla hirvitti, viimeaikaisiin krapulakokemuksiini tätä peilattaessa. Tämä siitä syystä, että seminaarijatkkoilla sivistynyt juhliminenhan ei tule (eikä tullut) tapauksessani kysymykseen. Saavuin perille myöhään torstaina ja keskustelimme tyttöystäväni kanssa Jutta ja superdieetit, sekä Satuhäät –sarjoista. Edellä mainitut ovat parisuhteemme kulmakiviä ja molemmat suhtaudumme näihin suurella intohimolla. Perjantaina katsoin kun aneeminen Kiljanderinkatu rypi loskassa ja vain muutamasta ikkunasta paistava häiritsevän keltainen valo viestitti elämästä. Jostain kuului juopon ähinää kun tämä oli palautuspulorahoilla noutanut siwasta irtokarjalaa, ja puhisi noustessaan Isa Aspin kujaa. Kadun päässä olevan punttisalin karjuja ei sopinut katsoa liikaa, siis pä tuijotin kenkiäni kävellessäni naapuriin tervehtimään Neljän Jalon Totuuden Haltijaa, joka kestitsi saapuessani vieraitaan.

Ystäväni vieraat olivat hilpeitä ja heidän huulensa olivat värjäytyneet punaviinistä. Katsoin parhaaksi siirtyä pienen rupattelutuokion päätteeksi keräämään voimia lauantain koitokseen. Aamupäivällä hyökkäsimme paremman puoliskoni kanssa futuristiseen Lozzi 2.0 –opiskelijaravintolaan, jossa jonkin sortin robotti imaisi tarjottimet. Primaaritarpeiden tyydytyksen jälkeen oli seminaarin täytettävä henkisen ravinnon osuus, jossa se onnistuikin kiitettävästi. Seminaaripäivän täydensi vierailu kulttuuriravintola Ylä-Ruthissa, jossa matkamiehen on hyvä sammuttaa varhaisiltapäivän janonsa. Oli kuitenkin psyykattava itsensä illan juhliin ja tähän mitä parhain paikka löytyi Kortepohjasta, jossa pääsin nostattamaan tunnelmaa muun muassa Freemanin Osuuskaupan Jane –kappaleen vauhdittamana. Ta-

Illan mahdollinen kulku

jutessani Kortepohjan kauneuden muutaman keskioluen jälkeen huomasin kaipaavani sinne kovin. Ostariikin suorastaan hehkui keitaan tavoin ja Sebastianista karaoken sulosävelet kutsuivat sisään nauttimaan virvokkeista sekä loistavasta asiakaspalvelusta. Mutta nyt ei ollut aikaa sivupoluille, sillä tämän illan missio oli seminaarijatkkoilla Ilokivessä. Taksi karautti ylioppilasravintolan etuovelle ja suhари loi epäileviä katseita meihin kyytiläisiin pitkin matkaa. Erityisen epäuskoista naamaa hän näytti mak-susuoritusta ennen, mutta kenties yllättyi positiivisesti minun osoittaessani likviditeettini.

Ilokiven sisälmykset näyttivät mahdollisesti jonkun Michael Jacksonin musiikkivideon lavasteilta, ainoastaan savukoneet ja permanenttikampaukset loistivat harmittavasti poissaolollaan. Illan aikana en päässyt irti Freemanista, vaan miehen kasvot jäivät kummitlemaan mieleeni. Freeman hoki olevansa ”mun Tarzani”, joten tästä säikähtäneenä tilasin snapsin. Illalla en tavoilleni uskollisena tutustunut ke-neenkään ja tuttavien kanssa käytyjä keskusteluja olen arvuutellut näihin päiviin saakka, mutta huono-muistisuus on vaivannut illan suhteen. Vaikea näin ollen sanoa saavuttivatko jatkot teemanmukaisen hulluuden. Vahvoja henkilökohtaisia suorituksia ilmeisesti nähtiin monelta?

Hyvin nukkuneena ja pirteänä oli sunnuntaiaamuna siirtyminen kokousosuuteen, jossa järjestölle valittiin muun muassa uusi hallitus. Kokous nuijittiin läpi varsin kivuttomasti ja kaikkia tyydyttävällä tavalla. Yhteenvedonomaaisesti voitaneen todeta, että seminaari oli kaikin puolin menestys, josta kiittäminen Tosinetta ja kaikkia siihen työpanoksensa antaneita. Osallistujamäärä kielii hyvistä järjestelyistä, mutta myös siitä että hulluus kiehtoo, mikä on terveen merkki.

Ville Puumala

Sosiaalista heijastelua ja stereotypiaa:

Yhteiskunnan näkemys historian opiskelijasta

Selvitimme kyselytutkimuksen avulla millaisia stereotypioita ja mielikuvia historian opiskelijoista liikkuu kanssaihminen parissa. Kyselyyn osallistui 34 ihmistä. Mahdollisimman kattavan otannan saavuttamiseksi yhteyttä otettiin eri alojen opiskelijoihin ympäri Suomea ja taisihan sinne muutama valmistunutkin mukaan mahtua. Alunperin kiikarissa oli artikkeli, joka ampuu pahimmat kanssaihminen harhaluulot alas totta/tarua -tyyppisen listauksen avulla, mutta kun ihmisten vastaukset alkoivat saapua, todettiin tämä hedelmättömäksi. Mitä siis tehdä kun käsiin jää tuhoton kasa geneerisiä vastauksia oman tieteenalan edustajista? Tämä pulma on ratkaistu hyödyntämällä vastauksia oheisessa leikkimielisessä pelissä.

Nyt on siis aika tehdä jotain, minkä äiti ja jokainen itsehoito-opas on aina kieltänyt. Tarkastellaan muiden mielipiteitä meistä oikein urakalla. Oheen olemme listanneet vastauksien joukosta poimittuja kommentteja ja näkemyksiä meistä hissalaisista. Emme tietenkään tyydy vain heijastelemaan itseämme muiden silmistä, vaan jotta hommassa olisi jotain hupia, heitämme pallon sinulle, arvoisa lukija.

Pystytkö yhdistämään kommentin julkilausujaansa?

Sähköala/tuleva pappi

Kemian opiskelija x 2

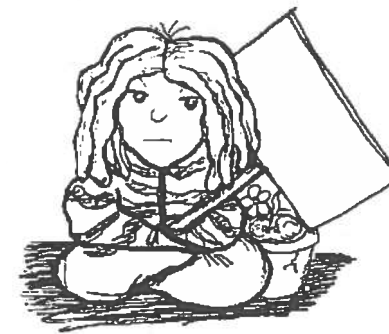
Luokanopettajaopiskelija

Kauppätieteiden opiskelija

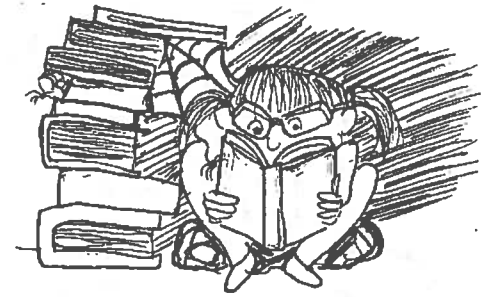
Filosofian opiskelija

Lähihoitaja/luokanopettajaopiskelija

Ohjelmoinnin ja grafiikan opiskelija

A: "Syvälinen, vasemmistolainen, harkitseva, ei hulluimpia bilehileitä, koska ei näy opiskelijakarkeloissa. Yhteiskuntakriittisiä."

B: "Historianopiskelijat ovat sivistyneitä, silmälasipäisiä ja pölyisiin kirjoihin sitoutuneita."

C: "— — objektiivinen mielipiteeni historian opiskelijoista on muodostunut vuosien saatossa vahvaksi uskomukseksi heidän olevan tulevaisuuden yhteiskunnan elätettäviä."

D: "Yleensä ainakin jonkinasteinen kiinnostus erityisesti johonkin rajattuun historialliseen ilmiöön, joka voi kiinnostaa tai olla kiinnostamatta tasan ketään muuta."

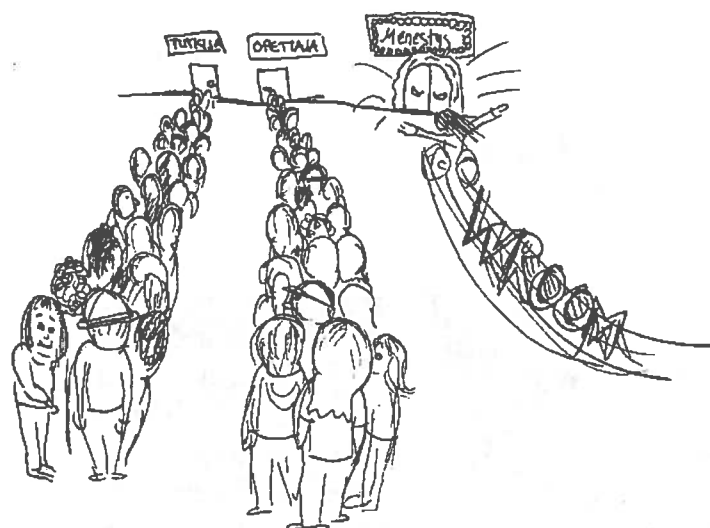
E: "Paljon tietämystä yhteiskunnan menneisyydestä, jonka avulla ne voi ymmärtää myös nykypäivän ilmiöitä ja tulevaisuutta erilailla kuin "normi-ihmiset."

F: "— historian opiskelu yliopistossa on varmaankin ala, josta valmistuu työttömiä tutkijoita. Eri asia tietty ne, jotka lukee pedagogiset opinnot kylkeen."

G: "Miun mielest historian opiskelu on turhaa. Okei on iha jees et tietää millo suomi on itsenäistyn mut jostaki faaraoist... enkä tajuu mite jotkut jaksaa opiskella historiaa. Miust se on nii tylsää ja sillä ei mitää tee."

H: "— varmaan tutkijoita tai opettajia tulee koko alaa ajatellen suurimmasta osasta. Mutta olen myös kuullut, että muihinkin virkoihin on päässyt sieltä."

Tulevaisuustesti

1. Miksi opiskelet historiaa?

- a) Oma hissanope oli tosi kiva/kauhea ja haluan olla isona niin kuin hän/parempi kuin hän.
- b) Tieteenalana historia kiehtoo eniten ja haluan olla osana tieteen tekemisen traditiota.
- c) Tukien takia oli pakko hakea jonnekin ja vahingossa pääsin sisälle.
- d) En päässyt opiskelemaan mitään parempaakaan. (Kansainvälistä politiikkaa, oikeustieteitä, arkkitehtuuria...)

2. Mistä keskustelet opiskelijatovereidesi kanssa?

- a) Norssista.
- b) Tutkimusmenetelmistä.
- c) Kelan paskuudesta, opintotuen riittämättömyydestä tai siitä, miten opintotuki loppui jo vuosia sitten.
- d) Ajankohtaisista aiheista eri aspekteja analysoiden.

3. Mitä sivuaineita opiskelet?

- a) Kasvatustiedettä, valtio-oppia ja kansantaloudetiedettä.
- b) Euroopan integraatiota.
- c) Etsin edelleen omaa sivuainettani.
- d) Minulla on yhdeksän sivuainekokonaisuutta kasassa ja kymmenes tulossa.

4. Mikä on tärkeintä gradua tehdessä?

- a) Ei hankalia metodeja, kunhan pääsee nopeasti oikeisiin töihin.
- b) Haastavuus, gradun tulee olla laitoksen strategiaan sopiva.
- c) Ai mikä gradu? Eikö kandilla saakkaan töitä?
- d) Innovatiivisuus ja dynamisuus, aiheen on oltava edukseen CV:ssä.

5. Mikä Tosineen tapahtumista vetoaa sinuun eniten?

- a) Sitsit. Eläytymistä ja seuraleikkejä, säännöt viehättävät minua.
- b) Pikkujoulut / vuosijuhla. Tärkeintä, että joku laitoksen henkilökunnasta on paikalla.
- c) Viiniraxit. Talo tarjoaa juotavat ja karu miljöö luo kotoisen tunnelman.
- d) Vuosijuhlat. Voi pukeutua finisti ja harjoitella pönöttämistä jo etukäteen.

6. Miten käytät vapaa-aikaasi?

- a) Lenkkeillen tai itseäsi reflektoiden
- b) Digi-arkistossa surffailen ja opintopistetiliiä kartuttaen.
- c) Oleskellen.
- d) Kalliokiipeillen, laskovarjohypäten tai järjestötoimintaan osallistuen. Mikä vain näyttää hyvälle CV:ssä ja kehittää sinua ihmisenä.

7. Millainen on ulkoinen habituksesi?

- a) Sekoitus auktoriteettia ja ajanmukaisia vermeitä. Tennarit auttavat samaistumaan nuoriin.
- b) Kirpputorilöytöjä ja vintagea, edustustehtäviin pikkutakki.
- c) Kaikki mikä kävi lukiossa käy edelleen!
- d) Smart casual.

8. Tärkein ominaisuus puoliossa?

- a) Luotettavuus ja samanhenkisyys, tulevaisuutta suunnitellaan yhdessä.
- b) Älykkyys ja omatoimisuus, ei läheisyysriippuvaisuutta.
- c) Solidaarisuus, mikä on sinun on meidän.
- d) Edustusyksilö, joka korostaa parhaita puoliasi, eikä nolaa sinua pahoissakaan paikoissa.

Eniten A-vastauksia:

Onneksi olkoon, olet Opettaja! Tulevaisuuden kansankynttilänä ja opetusalan ammattilaisena voit pelastaa Suomen nuorison ja siinä sivussa koko tulevaisuuden yhteiskunnan. Todennäköisemmin kuitenkin päädyt pyörittelemään samoja kalvoja vuodesta toiseen ja saat vatsahaavan opettajanhuoneessa kitatusta kahvista. Vuotesi kohokohta on kesäloman ohella luokkaretki, jonka ajaksi saat lykätä ihas-tuttavat pirpanasi museo-oppaan vaivoiksi ja vetää itse lonkkaa. Neljäntymppiin paikkeilla alat tosissasi kyseenalaistamaan ammatinvalintaasi ja alat laskemaan jo päiviä eläköitymiseen. Kiitos kuitenkin Suomen valtion eläkepolitiikan vapaaherran elämä ja bingo lipeävät käsistäsi kuin liukas maksa.

Eniten B-vastauksia:

Tulevaisuutesi on tutkijana, eli alahan jo etsimään naulaa akateemiseen arkkuusi. Sisustushaaveet kannattaa haudata jo tässä vaiheessa, sillä asuntosi tulee kuitenkin täyttymään erinäisistä dyykattuista näennäisen tärkeistä opuksista. Siinä missä arkistopöly tuhosi ennen keuhkot nykyään päätetyöskentely digi-arkistojen parissa kärventää verkkokalvosi. Muista, että sima on valmista vasta kun rusinat ko-
hoavat pinnalle.

Eniten C-vastauksia:

Ei se yhteiskunta niin pyöri, että kaikki kävisivät töissä ja hankkisivat itse voita leipänsä päälle. Olet yliopistomaailman Peter Pan. Tutkintohakemus odottaa edelleen lähettämistään ja mietit vielä kahdeksantena opintovuotena, josko sittenkin vaihtaisi vielä pääainetta. Työkkäristä on muodostunut toinen kotisi ja kela-täti tietää enemmän elämästäsi kuin oma äitisi. Älä kuitenkaan menetä toivoasi. Leikkaa testi irti lehdestä ja tee se tasaisin väliajoin huomataksesi akateeminen kasvusi. Muista, ettei Kekkonenkaan kaljuuntunut päivässä.

Eniten D-vastauksia:

Menestyksen avaimet ovat taskussasi, olet Asiantuntija/Tärkeä Ihminen (TI). Olet vuosikurssisi ja luultavasti koko laitoksesi johtotähti. Humanistisuudestasi huolimatta soluttaudut vakavastiotettavien osaajien ydinjoukkoon. Elämänasenteesi on ”kuka muu muka”, joten elämä ei lopulta välttämättä ole laiffii.

Nim. Astu Muija!

Hyvää kesää!

Vastaukset stereotypia-peliin: D:Filosofian opiskelija, F:sähkö/pappi, G:Lähihoitaja/opettaja, H:Kauppi, A:Opettajaopiskelija, E:Kemia, C: Ohjelmointi ja grafiikka, B:Kemia,